

**TESS
GERRITSEN**

INCENDIO

Stichting Collectieve
Propaganda van het
Nederlandse Boek

Dit boek wordt u aangeboden door uw boekverkoper ter gelegenheid van Juni-Maand van het Spannende Boek 2014

**Juni-Maand
van het
Spannende
Boek**

Incendio is door The House of Books geproduceerd voor de Stichting Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek ter gelegenheid van Juni-Maand van het Spannende Boek 2014.

Dit boek is gedrukt op 100% chloorvrij geproduceerd papier.

Oorspronkelijke titel: *Incendio*

Copyright © 2013 by Tess Gerritsen

Copyright Nederlandse vertaling © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp Loudmouth, Robert Adriaansen

Omslagillustratie Shutterstock

Auteursfoto Kelly Campbell Photography

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 5965 245 3

ISBN 978 90 5965 246 0 (e-book)

NUR 330

www.maandvanhetspannendeboek.nl

www.thehouseofbooks.com

www.tessgerritsen.com

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of veelevoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv.

1

Het is de geur van oude boeken die me naar het winkeltje lokt. De geur van broze, vergeelde pagina's en omslagen van versleten leer. De andere antiekwinkels in dit met kinderhoofdjes geplaveide straatje hebben de airconditioning aan en de deur dicht om de warmte buiten te houden, maar hier staat de deur open, uitnodigend, verleidelijk. Het is mijn laatste middag in Rome. Ik heb al een zijden stropdas voor Rob gekocht en een schandalig duur jurkje met ruches voor mijn driejarige dochttertje Lily, maar voor mezelf heb ik nog niets gevonden. In de etalage van deze winkel zie ik iets van mijn gading.

Ik ga naar binnen. Het is er zo donker dat het even duurt voordat mijn ogen zich hebben aangepast. Buiten is het bloedheet, maar hier is het eigenaardig koel, alsof ik een grot ben binnengegaan waarin warmte noch licht kan doordringen. Geleidelijk aan begin ik vormen te onderscheiden. Ik zie overvolle boekenplanken en een roestig harnas. Hier en daar hangen lelijke, opzichtige olieverfschilderijen, versierd met vergeelde prijskaartjes. Ik heb helemaal geen erg in de winkeleigenaar die zich in een alkoof bevindt en schrik als hij opeens in het Italiaans iets tegen me zegt. Ik draai me om en zie een kabouterachtige man met wenkbrauwen die op besneeuwde rupsen lijken.

'Sorry,' zeg ik. '*Non parlo italiano.*'

'*Violino?*' Hij wijst naar de vioolkist die ik op mijn rug draag, omdat het instrument veel te kostbaar is om in het

hotel achter te laten. ‘*Musicista?*’ vraagt hij. Hij begint luchtviool te spelen, laat met zijn rechterhand een onzichtbare strijkstok heen en weer gaan.

‘Ja, ik ben musicus. Uit Amerika. Ik heb vanochtend op het festival gespeeld.’ Hij knikt beleefd, maar ik denk niet dat hij Engels spreekt. Ik wijs naar de vitrine. ‘Zou ik dat boek mogen zien? *Libro. Musica.*’

Hij reikt in de vitrine naar de muziekbundel en overhandigt hem aan mij. Je kunt zien dat het een oud boek is, omdat de randjes van de bladzijden bij aanraking afbrokelen. De titel luidt *Gypsy*, maar het is een Italiaanse uitgave. Ik sla het open bij het eerste stuk, een compositie in mineur. Ik ken het niet, maar ik zie dat het een klaaglijke melodie is en mijn vingers jeuken al om het te spelen. Dit is precies waar ik altijd naar op zoek ben: oude muziek die het verdient bekendheid te krijgen.

Als ik verder blader valt er een losse pagina uit het boek. Hij dwarrelt naar beneden en komt op zijn kop op de vloer terecht. Hij hoort niet bij het boek. Het is een los vel muziekpapier, volgekrabbeld met noten. Ik raap het op, draai het om en zie op de voorzijde de titel van de compositie.

L’Incendio door L. Todesco.

Ook dit stuk is in mineur geschreven en als ik de eerste paar maten lees, weet ik meteen dat het een prachtige wals is. In het begin is de melodie eenvoudig, een kabbelende klaagzang, maar naarmate ik verder lees en de pagina omkeer, wordt de compositie ingewikkelder en zijn de maten volgeschreven met dicht op elkaar staande noten. Opeens zweept een reeks arpeggio’s de melodie op tot een gejaagde maalstroom van noten waar ik kippenvel van krijg.

Ik móét deze muziek hebben.

‘*Quanto costa?*’ vraag ik. ‘Voor dit losse vel en het boek?’

De winkeleigenaar bekijkt me met een geslepen blik. ‘*Cento.*’ Hij pakt een pen en schrijft het bedrag in zijn handpalm.

‘Honderd euro? Is dat niet wat overdreven?’

‘È *vecchio*. Oud.’

‘Niet zó oud.’

Hij haalt zijn schouders op. Het gebaar zegt: graag of niet. Hij heeft gezien hoe begerig ik keek. Het is een exorbitante prijs voor een in slechte staat verkerende bundel, maar muziek is het enige waar ik me aan te buiten ga. Ik verwen mezelf nooit met kleding of sieraden of designerschoenen; het enige accessoire waar ik om geef is de tweehonderd jaar oude viool die ik op mijn rug draag.

Ik pak de kassabon aan, verlaat de winkel en kom weer terecht in de stroperige warmte. Nu pas merk ik hoe koud ik het in de winkel had. Ik kijk nog eens om maar zie nergens een airconditioning. Alleen stoffige ramen en waterspuwers op de gevel. Een zonnestraal ketst af op de koperen Medusa-kop van de klopper op de deur.

Die nu dicht is.

Rob is verguld met de stropdas. Op de dag na mijn terugkeer in Boston strikt hij voor de spiegel in onze slaapkamer behendig de zachte, zijden stof. ‘Net wat ik nodig had om de zoveelste bestuursvergadering een beetje sjeu te geven,’ zegt hij. ‘Jij weet altijd perfecte cadeautjes te kiezen.’ Mijn man is op zijn achtendertigste nog net zo slank en fit als op onze trouwdag, alhoewel er de afgelopen tien jaar wel wat grijze haren aan zijn slapen zijn verschenen. In zijn gesteven witte overhemd met de gouden manchetknopen ziet hij eruit als het prototype van de nauwgezette accountant. In zijn leven draait alles om cijfers: winst en verlies, debet- en creditposten. Hij bekijkt de wereld in wiskundige termen en doet alles met geometrische precisie, zelfs zoals hij nu de brede slip van de stropdas onder de smalle doorhaalt en tot een perfecte knoop strikt. Ik ben heel anders. De enige cijfers waar ik om geef zijn de aanduidingen op bladmuziek.

Rob zegt dat hij zich daarom zo tot mij aangetrokken voelt, omdat ik een kunstenaar ben, een luchtwezen, wat hij daar ook precies mee bedoelt. Toen ik hem pas had leren kennen was ik bang dat de verschillen in onze karakters een kloof tussen ons zouden creëren, dat Rob, die zo stevig met beide benen op de grond staat, er op den duur genoeg van zou krijgen voortdurend te moeten voorkomen dat het luchtwezen bij hem zou wegzweven. Maar het gaat nog steeds goed.

Hij trekt de knoop van de stropdas recht en glimlacht naar me in de spiegel. ‘Je bent trouwens erg vroeg op, Julia. Heb je geen slaap?’

‘Dat is het voordeel van een jetlag. Ik ga deze ochtend helemaal uitbuiten.’

‘Het zal je tegen het middaguur opbreken. Zal ik Lily naar het kinderdagverblijf brengen?’

‘Nee, ik hou haar vandaag thuis. Ik voel me een beetje schuldig dat ik een hele week weg ben geweest.’

‘Nergens voor nodig. Je tante heeft al je taken overgenomen en Lily heeft meer dan genoeg aandacht gekregen.’

‘Ja, maar evengoed.’

Hij draait zich naar me om. De nieuwe stropdas hangt precies centraal. ‘En wat zijn je plannen voor vandaag?’

‘Ik denk dat ik met haar naar het zwembad ga. Het is zo warm.’

‘Goed idee.’ Hij bukt zich om me te kussen. Zijn gladgeschoren gezicht ruikt citrusfris. ‘Ik heb je gemist, schat. Als je vanavond soms uit eten wilt gaan...’

‘Kijk eens, mama!’ Lily danst de slaapkamer binnen in haar nieuwe jurk, die ze gisteravond onder geen voorwaarde wilde uittrekken. Ze springt als een aapje tegen me op en we vallen samen op het bed. Er ruikt niets zo lekker als je eigen kind. Ik wil iedere molecule van haar inademen, haar in mijn lichaam opnemen zodat we weer één kunnen wor-

den. Als ik de giechelende massa blond haar en lavendelkleurige ruches knuffel, laat Rob zich ook op het bed vallen en slaat hij zijn armen om ons heen.

‘De liefste meisjes op de hele wereld,’ roept hij. ‘En ze zijn van mij!’

‘Papa blijf,’ beveelt Lily.

‘Hé, zeg, ik ben geen hond.’ Rob staat lachend op en pakt zijn colbert. ‘Papa moet aan het werk, liefje, maar jij boft, want jij mag de hele dag bij mama blijven.’

‘Kom, laten we onze badpakken aantrekken,’ zeg ik tegen haar. ‘We gaan hier een echte vakantiedag van maken.’

En dat doen we. We amuseren ons urenlang in het zwembad, eten tussen de middag pizza en ijs en gaan dan naar de bibliotheek, waar Lily twee nieuwe prentenboeken uitkiest over ezels, haar lievelingsdier. Als we tegen drieën thuiskomen, sta ik te tollen van vermoeidheid. Zoals Rob al had voorspeld, breekt de jetlag me nu op. Ik kan nauwelijks mijn ogen openhouden.

Lily is echter helemaal niet aan een dutje toe. Ze gaat op het terras zitten om verkleedspelletjes te doen met Juniper, onze oude kat. Het brave dier laat het zich geduldig welgevallen dat ze hem een babymutsje opzet. Om wakker te blijven haal ik mijn viool en zet de bundel met de zigeunermuziek op de muziekstandaard. Als ik het boek opensla, valt het losse vel bladmuziek eruit en landt, met de titel naar boven, naast mijn voeten. *L'Incendio*.

Ik heb er nog niet naar gekeken sinds ik de bundel in Rome heb gekocht. Als ik het blad vastzet op de muziekstandaard denk ik terug aan de schemerige winkel en aan de eigenaar die als een holbewoner in de alkoof zat. Ik krijg opeens kippenvel, alsof de kilte van de winkel aan de muziek is blijven hangen.

Ik stem mijn viool en begin te spelen.

Op zo'n zwoele dag als vandaag is de klank van het in-

strument dieper, rijker, het hout doordrongen van warmte. De eerste zestien maten van de wals klinken net zo mooi als ik me die had voorgesteld, een droeve klaagzang gezongen in een trieste bariton. Daarna stijgt de melodie en volgen de noten elkaar sneller op. Het zweet breekt me uit van de moeite die het me kost om het tempo bij te houden.

Het lijkt wel alsof mijn strijkstok een eigen leven leidt. Hij gaat heen en weer alsof hij behekt is en ik heb moeite hem bij te houden. Sneller. Hoger. O, wat een schitterende muziek! Wat een prachtig stuk voor een concert zal dit zijn als ik het meester kan worden. De noten tuimelen over de akkoorden tot ik de macht erover verlies. Opeens wringt er iets. Mijn linkerhand verkrampst terwijl de muziek zichzelf tot nieuwe hoogtepunten opzweept.

Een handje grijpt mijn been. Ik voel dat er iets nats over mijn huid wordt gesmeerd.

Ik stop met spelen, kijk naar beneden en zie Lily naar me staren. Haar ogen zijn heldere meertjes met turquoise water. Zelfs als ik geschrokken overeind spring en het stuk tuingereedschap uit haar met bloed besmeurde handen loswring, wordt het water in die blauwe ogen door geen enkel rimpeltje verstoord. Ik kijk naar haar blote voetjes en volg de rode voetafdrukken die ze op de flagstones van het terras heeft gemaakt tot ik zie waar het bloed vandaan komt.

En dan begin ik te gillen.

2

Rob helpt me het bloed van de terrastegels te schrobben. De arme Juniper ligt in een vuilniszak zijn begrafenis af te wachten. We hebben besloten het gat helemaal achter in de tuin te graven, achter de sering, zodat ik het graf niet voortdurend hoef te zien. Hij was achttien jaar en bijna blind, een trouwe metgezel die een betere laatste rustplaats verdient dan in een vuilniszak, maar ik ben zo van streek dat ik niets beters weet te verzinnen.

‘Het moet een ongelukje zijn geweest,’ zegt Rob. Hij doopt de borstel in de emmer. Het water heeft een misselijkmakende roze kleur gekregen. ‘Ze moet zijn gestruikeld en gevallen. Boven op de arme Juniper.’

‘Je hebt hem gezien, Rob. Hij had drie afzonderlijke wonden. Wie struikelt er nou driemaal achter elkaar?’

Hij pakt het moordwapen, een onkruidsteker met een scherpe punt. ‘Waar heeft ze dit ding eigenlijk vandaan?’

‘Ik moet vergeten zijn hem op te bergen toen ik vorige week onkruid heb gewied.’ Er zit bloed aan de punt. Ik ril en wend mijn ogen ervan af. ‘Wat ik zo raar vind, is dat ze helemaal niet van streek is. Hoe is het mogelijk dat ze hier zo kalm onder blijft?’

‘Ze is te jong om het te kunnen bevatten, Julia. Een kind van drie begrijpt niet wat doodgaan is.’

‘Ze moet hebben geweten dat ze hem pijn deed. Hij moet een of ander geluid hebben gemaakt.’

‘Maar jij hebt niets gehoord?’

‘Ik was aan het vioolspelen. Lily zat daar, met Juniper. Ze was gewoon met hem aan het spelen.’

‘Misschien heeft hij haar gekrabd of zo en is ze geschrokken.’

‘Ik heb haar armen bekeken. Er zit geen enkel krasje op. Je weet wat een lief beest hij was. Je kon aan zijn haar trekken, op zijn staart trappen, hij vond alles goed. Ik heb hem gekregen toen hij nog maar een paar weken oud was. Dat hij nu op deze manier heeft moeten sterven...’ Mijn stem hapert. Ik ga in een tuinstoel zitten, omdat het me opeens allemaal te veel wordt, het enorme verdriet en de vermoedelijkheid. En het schuldgevoel, omdat ik mijn kat niet heb kunnen redden toen hij een paar meter van me vandaan doodbloedde. Rob komt naast me staan en legt onbeholpen zijn hand op mijn schouder. Hij heeft geen idee wat hij moet doen. Mijn logisch ingestelde, wiskundige echtgenoot raakt helemaal de kluts kwijt als hij een vrouw ziet huilen.

‘Stil maar. Stil maar,’ zegt hij. ‘We kunnen altijd een nieuwe kat nemen.’

‘Doe niet zo raar. Na wat ze Juniper heeft aangedaan?’

‘Oké, dat was een dom idee, maar neem het Lily alsjeblieft niet kwalijk. Zij mist Juniper vast net zo erg als wij en beseft niet ten volle wat er is gebeurd.’

‘Mama?’ roept onze dochter vanuit haar slaapkamer.

We lopen samen de trap op, maar Rob is degene die haar uit bed tilt en op schoot neemt in de schommelstoel waarin ik haar altijd de borst gaf. Ik denk aan alle uren dat ik ’s nachts zachtjes met Lily heb zitten schommelen, met haar fluwelen wangetje op mijn borst. Vermoeiende maar wondermooie uren. Dan keek ik naar haar en fluisterde: ‘Probeer dit te onthouden. Probeer dit altijd te onthouden.’

‘Poes is dood,’ zegt Lily triest.

‘Ja, maar weet je wat?’ zegt Rob zachtjes. ‘Hij is nu in de hemel.’

‘Is dergelijk gedrag normaal voor een kind van drie?’ vraag ik de kinderarts als we een week later op het consultatiebureau zijn.

Dokter Cherry is bezig Lily te onderzoeken. Hij maakt haar aan het lachen als hij op haar buikje drukt en geeft niet meteen antwoord op de vraag. Hij lijkt iemand te zijn die echt van kinderen houdt en Lily reageert daarop door haar beste beentje voor te zetten. Ze draait gehoorzaam haar hoofd heen en weer zodat hij in haar ogen kan kijken en opent haar mondje zo breed mogelijk zodat hij de tongspatelin erin kan steken. Mijn mooie dochtertje weet iedere man voor zich in te nemen, zo klein als ze is.

Uiteindelijk richt hij zich op en kijkt me aan. ‘Agressief gedrag is niet noodzakelijkerwijs iets om je zorgen over te maken. Op deze leeftijd raken kinderen snel gefrustreerd omdat ze zich nog niet adequaat kunnen uitdrukken. En Lily spreekt nog steeds in zinnen van drie woorden.’

‘Moet ik me daar ook zorgen over maken?’

‘Nee, nee. De mijlpalen in de ontwikkeling zijn niet voor ieder kind gelijk. Er bestaat grote verscheidenheid en Lily ontwikkelt zich op alle andere gebieden heel goed. Lengte, gewicht, motorische vaardigheden, allemaal normaal.’ Hij trekt haar overeind en lacht naar haar. ‘Goed gedaan, Lily. Grote meid!’

‘Maar wat ze onze poes heeft aangedaan, kan dat erop wijzen dat ze...’

‘Mevrouw Ansdell,’ zegt hij rustig, ‘brengt u Lily even naar de speelkamer en komt u daarna naar mijn spreekkamer, dan kunnen we dit onder vier ogen bespreken.’

Ik kan me niet voorstellen dat Lily begrijpt waar we het over hebben, maar ik doe wat hij me heeft gevraagd. De speelkamer ligt vol speeltjes, gekleurde plastic spullen zonder scherpe randen en zonder kleine onderdelen die kunnen worden ingeslikt door gulzige mondjes. Een jongetje van

Lily's leeftijd zit op de vloer en maakt motorgeluiden terwijl hij een rode vuilnisauto over het tapijt duwt. Ik zet Lily neer. Ze loopt meteen naar een laag tafeltje met een theepot en plastic kopjes, pakt de theepot en schenkt onzichtbare thee. Hoe weet zij hoe dat moet? Ik vraag nooit mensen op de thee en toch vertoont mijn dochter typerend meisjesgedrag, terwijl het jongetje met een auto speelt.

Ik loop naar de spreekkamer. Dokter Cherry zit achter zijn bureau. Door het raam kunnen we de twee kinderen in de aangrenzende kamer in de gaten houden, maar zij kunnen ons niet zien want aan hun kant is het raam een spiegel. Ze spelen apart en negeren elkaar volkomen in hun afzonderlijke jongens- en meisjeswereld.

‘Ik vind dat u dit te zwaar opvat,’ zegt hij.

‘Ze is pas drie en heeft nu al onze kat vermoord.’

‘En u hebt geen enkel waarschuwingssignaal opgevangen? Geen teken dat ze van plan was hem iets aan te doen?’

‘Helemaal niet. We hadden die kat al jaren en Lily is altijd lief voor hem geweest.’

‘Kan haar gedrag iets te maken hebben met wat u op dat moment aan het doen was? U zei dat u aan het vioolspelen was. Dat vereist vast veel van uw concentratie.’

‘Het was een nieuw stuk, dus moest ik me inderdaad goed concentreren.’

‘Dat zal het dan geweest zijn. Dat Lily probeerde uw aandacht te trekken.’

‘Door de kat dood te steken?’

‘Doet ze vaker dingen waar u zich zorgen over maakt?’

‘Nee, maar ik vraag me af...’ – ik kijk door het raam naar mijn dochter die zo lief onzichtbare thee schenkt – ‘... of dit een indicatie is voor wat voor iemand ze zal worden. Ik heb gelezen dat als kinderen dieren martelen, het een teken is dat ze misschien ooit...’

‘Mevrouw Ansdell,’ zegt hij met een vriendelijke glimlach.

‘Lily wordt later heus geen seriemoordenaar. Als ze vaker dieren martelde of als er in uw familie meer personen waren met neiging tot geweldpleging, zou ik me misschien iets meer zorgen maken.’

Ik geef daarop geen antwoord. Hij fronst als ik blijf zwijgen.

‘Is er iets wat ik moet weten?’ vraagt hij dan heel rustig.

‘We hebben in onze familie probleemgevallen,’ geef ik toe. ‘Mensen met psychische aandoeningen.’

‘In uw eigen familie of die van uw man?’

‘In de mijne.’

‘Daarover staat niets in Lily’s dossier.’

‘Ik heb er ook nooit iets over gezegd. Ik dacht niet dat zoiets erfelijk kon zijn.’

‘Dat wát niet erfelijk kan zijn?’

Ik weeg mijn woorden, want ik wil hem naar waarheid antwoorden, maar hem niet meer vertellen dan noodzakelijk is. Niet meer dan ik kwijt wil. ‘Kort na de geboorte van mijn broer kreeg mijn moeder een of andere zenuwinzinking. Ik was pas twee, dus herinner ik me er niets van. Ik weet alleen dat ze naar een inrichting is gestuurd waar ze later is overleden.’

‘Hebt u zelf ook aan postnatale depressie geleden? Of aan andere psychische stoornissen?’

‘Nee, maar het feit dat mijn moeder gewelddadig werd...’

‘De genetica aangaande gewelddadig gedrag is lang niet zo eenvoudig als dat we bijvoorbeeld kunnen vaststellen dat Lily uw blauwe ogen en blonde haar heeft geërfd. Voor zover ik weet bevat de vakliteratuur slechts een paar gevallen van aantoonbare erfelijkheid. Zo is er een familie in Nederland waarvan vrijwel alle mannelijke leden in de gevangenis zitten. En het is bekend dat jongens die geboren worden met een extra Y-chromosoom vaak neigen naar het plegen van misdaden.’

‘Bestaat er een equivalent voor meisjes?’

‘Er zijn ook vrouwelijke psychopaten, maar of het erfelijk is?’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Naar mijn mening wordt die veronderstelling niet voldoende door data ondersteund.’

Data. Hij klinkt als Rob, met zijn cijfers en statistieken. Beide mannen hebben een enorm vertrouwen in cijfers. Zij citeren wetenschappelijke studies en grijpen terug op de laatste onderzoeken. Maar ik voel me daardoor allerminst gerustgesteld.

‘Kijk niet zo bezorgd, mevrouw Ansdell.’ Dokter Cherry reikt over het bureau om een geruststellend klopje op mijn hand te geven. ‘Uw dochter is een volkomen normale driejarige. U hoeft zich nergens zorgen over te maken.’

Lily is in slaap gevallen tegen de tijd dat ik voor het huis van mijn tante stop. Ze doet rond deze tijd altijd een middagdutje en slaapt zo vast dat ze niet eens merkt dat ik haar uit het autostoeltje til. Onbewust drukt ze Ezel, die altijd overal mee naartoe gaat, tegen zich aan. De arme Ezel is al zo vaak opgelapt dat hij eruitziet als een dierlijke Frankenstein, vol amateuristische zigzagnaden van mijn hand.

‘Kijk nou toch,’ kirt tante Val als ik met Lily op mijn arm binnenkom. ‘Wat een engeltje.’

‘Mag ik haar op jouw bed leggen?’

‘Natuurlijk. Laat de deur maar open zodat we het kunnen horen als ze wakker wordt.’

Ik loop met Lily naar Vals slaapkamer en leg haar voorzichtig op het bed. Een ogenblik blijf ik naar haar staan kijken, nog altijd verrukt van de aanblik van mijn slapende dochter. Ik buig me over haar heen, snuif haar geur op en voel de warmte van haar rozige wangetjes. Ze slaakt een zucht en drukt Ezel tegen zich aan. Het rafelige pluchen beest ziet er erg smoezelig uit, vol kwijlvlekken, en in het pluche krioelt het natuurlijk van de bacteriën. We zullen hem maar weer eens in de wasmachine stoppen als we thuis zijn.

‘En? Wat zei dokter Cherry?’ vraagt Val als ik de huiskamer binnenkom.

‘Dat ik me nergens zorgen over hoeft te maken.’

‘Heb ik het niet gezegd? Kinderen en huisdieren kunnen soms gewoon niet met elkaar overweg. Toen jij twee was, zat je altijd mijn oude hond te plagen. Op een gegeven moment hapte hij naar je. Jij sloeg meteen terug. Ik denk dat er net zoiets is gebeurd met Lily en Juniper.’

Ik kijk uit het raam naar Vals tuin, een klein paradijs met tomatenplanten, weelderige kruiden en komkommers die ze langs staken heeft geleid. Mijn vader hield ook van tuinieren. Hij hield van koken en gedichten voorlezen en zingen, ook al kon hij geen wijs houden. Net als zijn zus. Ze lijken ook erg op elkaar op de foto’s uit hun jeugd, mager en gebruid, allebei met een jongensachtig kapsel. Er staan bij Val thuis zoveel foto’s van mijn vader dat ik altijd een beetje bedroefd word als ik hier ben. Aan de muur tegenover me hangen foto’s van hem op verschillende leeftijden: op zijn tiende met zijn vishengel, op zijn twaalfde bij zijn amateurradio en op zijn achttiende met zijn schooldiploma. Op de boekenplank staat een foto van hem en mijn moeder, die is genomen op de dag dat ze met mij uit het ziekenhuis kwamen. Het is de enige foto van mijn moeder die Val in haar huis toestaat, omdat ik erop sta.

Ik loop ernaartoe om hun gezichten te bekijken. ‘Wat lijkt ik veel op haar. Dat is me nog nooit eerder opgevallen.’

‘Dat klopt, en ze was een schoonheid. Ze kon geen kamer binnenkomen of iedereen keek naar haar. De eerste de beste keer dat je vader haar zag, was hij verloren. En zij zette meteen haar klauwen in hem.’

‘Haatte je haar zo?’

‘Of ik haar haatte?’ Val denkt na. ‘Nee, dat zou ik niet zeggen. In elk geval niet in het begin. Ze heeft mij, net zoals

iedereen die haar ontmoette, helemaal voor zich ingenomen met haar charme. Je ontmoet niet vaak een vrouw zoals zij, die alles mee heeft. Schoonheid, talent en een subliem gevoel voor stijl.'

Ik lach ironisch. 'Dat laatste heb ik niet van haar geerfd.'

'Lieverd, jij hebt van elk van je ouders het beste geërfd. Het muzikale talent van je moeder en het gulle hart van je vader. Je vader was stapelgek op jou. Het is alleen jammer dat hij juist op háár verliefd moest worden om jou te krijgen. Maar ja, alle mannen waren verliefd op haar. Ze had iets over zich waardoor je hulpeloos naar het centrum van haar krachtveld werd gezogen.'

Ik denk aan mijn dochter, die dokter Cherry nu al om haar pink weet te winden. Lily is pas drie, maar neemt iedereen die haar ontmoet voor zich in. Dat is een talent dat ze beslist niet van mij heeft geërfd.

Ik zet de foto terug en draai me om naar Val. 'Wat is er in werkelijkheid met mijn broer gebeurd?'

Ik weet dat ze deze vraag niet wil horen. Ze slaat haar ogen neer, alsof ze er onderuit probeert te komen. 'Toen je oud genoeg was om het te kunnen horen, heb ik je de waarheid verteld.'

'Maar je hebt me geen details gegeven.'

'Dat was nergens voor nodig.'

'Maar nu wil ik het weten.' Ik kijk in de richting van de slaapkamer waar mijn mooie dochttertje ligt te slapen. 'Ik moet weten of Lily iets van haar heeft.'

'Stop. Je begeeft je op een erg duister pad als je je gaat inbeelden dat Lily in welk opzicht dan ook iets van Camilla heeft.'

'Al die jaren heb ik alleen fragmenten gehoord over wat er met hem is gebeurd. Het zit me al heel lang dwars dat ik niet van het volledige verhaal op de hoogte ben.'